

פרק 77

מ"ע, אחריות דבר: הופעות חיצוניות

אחרית דבר: אלבוס דמבלדור ו-1

הקוסם הזקן ישב לבדו בשולחן, באי-שקט של משרד המנהל, בינות למכשירים רבים מספור ולא מובחנים; גלימותיו בצבע צהוב עדין, מבד רך, לא בגדים כאלה שלבש בפני אחרים. ידו המקומטת אחזה בעט-נוצה שחרק על קלף רשמי למראה. לו מישהו היה שם כדי לחזות בפניו חרושות הקמטים, הוא לא היה מסוגל להסיק יותר על האדם מכפי שהיה מסוגל להסיק על המכשירים המסתוריים. אולי הוא היה מבחין שפניו עצובות מעט, עייפות מעט, אבל מצד שני, אלבוס דמבלדור תמיד נראה כך כשהיה לבד.

באח הפלו היו רק כמה פתיתי אפר מפוזרים ללא שום רמז ללהבה, דלת קסומה שנטרקה בחוזקה כדי למנוע יציאה. במישור החומרי, דלת האלון הגדולה בכניסה למשרד הייתה סגורה ונעולה; מעבר לדלת הזו, גרם המדרגות האינסופי נותר חסר תנועה; בתחתית המדרגות, הגרגילים שחסמו את הכניסה לא זרמו, הפסאודו-חיים שלהם נעלם והותיר אבן מוצקה.

ואז, בעוד עט-הנוצה כותב מילה, בעוד עט-הנוצה כותב אות -

הקוסם הזקן זינק על רגליו במהירות שהייתה מדהימה כל צופה, נוטש את עט-הנוצה באמצע אות ליפול אל הקלף; כמו ברק הוא נע לעבר דלת האלון, גלימותיו הצהובות מסתחררות סביבו ושרביט של כוח איום מזנק לידו -

ובאותה פתאומיות, הקוסם הזקן היסס, עוצר את תנועתו בעוד שרביטו מתרומם.

יד היכתה בדלת האלון, נוקשת שלוש פעמים.

לאט יותר כעת, השרביט הנורא חזר אל נרתיק הדו-קרב הקשור מתחת לשרוולו של הקוסם הזקן. הגבר העתיק צעד קדימה כמה צעדים, נעמד בתנוחה רשמית יותר, החליק את פניו. על השולחן הסמוך, עט-הנוצה זז לצד הקלף, כאילו הונח שם בזהירות ולא נשמש בחיפזון; והקלף עצמו התהפך אל צידו החלק.

בעווית דוממת של רצונו, דלת האלון נפתחה.

העיניים הירוקות הביטו בו בכעס, קשות כאבנים.

"אני מודה שאני מתרשם, הארי," אמר הקוסם הזקן בשקט. "גלימת ההיעלמות הייתה מאפשרת לך להימנע מאמצעי הראייה הפחותים שלי; אבל לא הרגשתי את הגלמים שלי זזים הצידה, וגם לא את המדרגות מסתובבות. איך הגעת לפה?"

הילד נכנס למשרד, צעד מכוון לאחר צעד מכוון, עד שהדלת נסגרה מאחוריו בתנועה חלקה. "אני יכול ללכת לאן שאחפוץ, עם או בלי רשות," אמר הילד. קולו היה רגוע; רגוע מדי, אולי. "אני במשרדך משום שהחלטתי להיות פה, ושילכו לעזאזל הסיסמאות. טעות חמורה בידך, המנהל דמבלדור, אם אתה חושב שאשאר בבית הספר הזה מכיוון שאני אסיר פה. פשוט לא החלטתי, עדיין, לעזוב. כעת, כשאתה זוכר את זה, מדוע ציווית על הסוכן שלך, פרופסור סנייפ, לשבור את ההסכם שערכנו במשרד הזה, שהוא לא יתעלל בשום תלמיד בשנתו הרביעית או מתחת לה?"

הקוסם הזקן הביט בגיבור הצעיר והכועס לרגע ארוך. ואז, לאט מספיק כדי לא להבהיל את הילד, האצבעות הכמושות שלפו אחת מהמגירות הרבות של השולחן, הוציאו פיסת קלף, והניחו אותה על השולחן. "ארבעה עשר", אמר הקוסם הזקן. "אין זה מספרם של כל הינשופים שנשלחו אתמול בלילה. רק אלה שנשלחו למשפחות עם מושבים בקסמהדרין, או משפחות בעלות עושר רב, או משפחות שכבר כרתו ברית עם אויבין. או, במקרה של רוברט ג'סון, כל השלושה; משום שאביו, לורד ג'סון, הוא אוכל מוות, וסבו הוא אוכל מוות שמת משרביטו של אלאסטור מודי. מה נכתב במכתבים, זאת איני יודע, אבל אני יכול לנחש. האם אתה עדיין לא מבין, הארי פוטר? בכל פעם שהרמיוני גריינג'ר ניצחה, כפי שניסחת זאת, הסכנה שנשקפה לה מסלית'רין גדלה שוב ושוב. אבל כעת הסלית'רינים גברו עליה, בקלות ובביטחון, בלי אלימות או נזק מתמשך. הם ניצחו, ואין להם צורך להילחם עוד..." הקוסם הזקן נאנח. "כך תכננתי. כך קיוויתי. כך היה קורה, אם המורה להתגוננות לא היה לוקח על עצמו להתערב. כעת המחלוקת עולה לחבר המנהלים, שבו סוורוס ייראה כאילו הוא מביס את המורה להתגוננות; אבל זה לא ירגיש אותו הדבר לסלית'רינים, זה לא היה נגמר באותו הרגע, לשביעות רצונם."

הילד התקדם עוד לתוך החדר, ראשו נוטה מעלה להביט במשקפי חצי-הסהר; ואיכשהו היה זה כאילו הילד הביט מטה אל המנהל, ולא מעלה. "אז לורד ג'סון הזה הוא אוכל מוות?" אמר הילד בקול רך. "יופי. החיים שלו כבר bought and paid for, אם כך, ואני יכול לעשות לו מה שאני רוצה בלי בעיות מוסריות -"

"הארי!"

קולו של הילד היה צלול כקרח, קפוא מהמים הזכים ביותר מאיזה מעיין טהור. "נראה שאתה חושב שהאור צריך להיות בפחד מהחושך. אני אומר שזה צריך להיות הפוך. אני מעדיף שלא להרוג את לורד ג'סון הזה, אפילו אם הוא אוכל מוות. אבל שעה אחת של סיעור-מוחות עם המורה להתגוננות תהיה די והותר זמן כדי לחשוב על דרך יצירתית להחריב אותו מבחינה כלכלית, או להביא לכך שיוגלה מבריטניה הקסומה. זה יספיק כדי להעביר את הנקודה, אני חושב."

"אני מודה", אמר הקוסם הזקן לאיטו, "שהמחשבה להרוס בית בן חמש מאות שנה, ולאתגר אוכל מוות למלחמה עד הקץ, בשל תגרה במסדרון בהוגוורטס, לא עלתה בדעתי, הארי. הקוסם הזקן הרים אצבע לדחוף לאחור את משקפי חצי-הסהר שלו שהחלו להחליק במורד אפו בתנועה הפתאומית מקודם. "אעז לומר שזה לא היה עולה גם בדעתה של העלמה גריינג'ר, או פרופסור מקגונגל, או פרד וג'ורג'."

הילד משך בכתפיו. "זה לא יהיה בגלל המסדרונות", אמר הילד. "זה יהיה צדק על פשעי העבר שלו, ואני אעשה את זה רק אם ג'סון יעשה את הצעד הראשון. הרעיון הוא לא לגרום לאנשים לפחד ממני משום שאני גורם אקראי, אחרי הכל. אני אלמד אותם שנייטרלים בטוחים לגמרי מפני, ושלדקור אותי במקל זה מסוכן ביותר." הילד חיך באופן שלא הגיע לעיניו. "אולי אקנה מודעה בנביא היומי שבה כתוב שכל מי שרוצה להמשיך את העימות הזה איתי ילמד את המשמעות האמיתית של תוהו, אבל שכל מי שיניח לי לנפשי יהיה בסדר."

"לא", אמר הקוסם הזקן. קולו היה עמוק יותר כעת, וחשף משהו מהגיל והכוח האמיתיים שלו. "לא, הארי, אסור שיהיה כך. עוד לא למדת את המשמעות האמיתית של לחימה, מה באמת קורה כשאויבים נפגשים לקרב. ולכן אתה חולם, כפי שעושים ילדים צעירים, ללמד את אויבך לחשוש ממך. מפחד אותי שיש לך, בגיל כה צעיר, מספיק כוח כדי להפוך חלק מהחלומות שלך למציאות. אין פנייה בדרך הזו שלא מובילה לחשכה, הארי, אין. זוהי דרכו של אדון אופל, אין ספק."

הילד היסס אז, עיניו הבזיקו לעבר המשטח המוזהב הריק עליו פוקס הניח לפעמים את כנפיו. הייתה זו מחווה שמעטים היו מבחינים בה, אבל הקוסם הזקן הכיר אותה היטב.

"בסדר, תשבח את החלק של ללמד אותם לפחד ממני," אמר אז הילד. קולו לא היה פחות קשה, אבל חלק מהקור עצב אותו. "אני בכל זאת לא חושב שאתה צריך לתת לילדים להיפגע מתוך פחד ממה שמישהו כמו לורד ג'סון עלול לעשות. להגן עליהם זו כל מהות העבודה שלך. אם לורד ג'סון באמת מנסה להפריע לך, אז תעשה מה שצריך כדי לעצור אותו. תן לי גישה מלאה לכספות שלי, ואני אקח אחריות מלאה להתמודד עם כל ההשלכות שייגרמו מאיסור על בריונות בהוגוורטס, בין אם מלורד ג'סון ובין אם מכל אחד אחר."

הקוסם הזקן הניד את ראשו באיטיות. "נראה שאתה חושב, הארי, שאני בסך הכל צריך להשתמש במלוא כוחי, וכל אויבי יועפו הצידה. אתה טועה. לורד מאלפוי שולט בשר הקסמים פאדג', דרך הנביא היומי הוא משליט את רצונו על כל בריטניה, רק בפער זעום הוא לא שולט במספיק מחבר המנהלים כדי לסלק אותי מהוגוורטס. אמיליה בונז וברטמיוס קראוץ' הם בני ברית, אבל אפילו הם יתרחקו אם הם יראו אותי מתנהג בגחמנות. העולם שמקיף אותך שברירי יותר מכפי שנראה שאתה מאמין, ועלינו לצעוד בזהירות רבה יותר. מלחמת הקוסמים הישנה מעולם לא נגמרה, הארי, היא רק המשיכה בצורה אחרת; המלך השחור נם, ולוציוס מאלפוי הזיז את כלי השח לזמן מה. אתה חושב שלוציוס מאלפוי ירשה לך לקחת רגלי מהצבא שלו בקלות?"

הילד חייך עם קמצוץ קור שוב. "בסדר, אני אמצא דרך לגרום לזה להיראות כאילו לורד ג'סון בגד בצד שלו." "הארי –"

"מכשולים משמעם שאתה צריך להיות יצירתי, המנהל. אין משמעם שאתה זונח את הילדים עליהם אתה אמור להגן. תן לצד האור לנצח, ואם זה יוליד צרות –" הילד משך בכתפיו. "תן לצד האור לנצח שוב."

"כך עופות-חול היו מדברים, לו היו להם מילים," אמר הקוסם הזקן. "אבל אתה לא מבין את מחיר עוף-החול." שלוש המילים האחרונות נאמרו בקול צלול ומוזר, שכאילו הדהד במשרד, ואז קול רעם עצום נשמע מכל עבריהם.

בין המגן העתיק שעל הקיר ומתלה הכובעים של מצנפת המיון, האבן של הקיר החלה לזרום ולזוז, מוזגת את עצמה לשני עמודים שמסגרו וחשפו פער ביניהם, פתח שגילה גרם מדרגות שהוביל מעלה אל החשכה.

הקוסם הזקן פנה וצעד לעבר המדרגות הללו, ואז הביט לאחור אל הארי פוטר. "בוא!" אמר הקוסם הזקן. לא היה ניצוץ בעיניים הכחולות כעת. "משום שכבר פילסת לפה דרך בלי הזמנה, אין זה משנה אם תמשיך."

לא היה מעקה למדרגות האבן, ואחרי הצעדים הראשונים הארי שלף את שרביטו והטיל לומוס. המנהל לא הביט לאחור, לא הביט מטה, כאילו טיפס במדרגות הללו מספיק פעמים עד שלא נזקק לראייה.

הילד ידע שהוא צריך להיות סקרן, או מבוהל, אבל לא נותרה לו יכולת מוחית עודפת בשביל זה. כל שליטתו נדרשה כדי למנוע מהזעם המבעבע שבו לרתוח יותר מכפי שכבר רתח.

המדרגות נמשכו למרחק קצר, גרם מדרגות ישר בלי פניות או פיתולים.

בראשו הייתה דלת ממתכת מוצקה שנראתה שחורה באור הכחול שנגה מהשרביט של הארי, מה שאומר שהמתכת עצמה הייתה שחורה או אדומה אולי.

אלבוס דמבלדור הרים את שרביטו הארוך כאילו להתוות סמל כלשהו, ודיבר שוב בקול המוזר שהידהד באוזניו של הארי, כאילו צורב את עצמו לזיכרון: "גורל עוף-החול."

הדלת האחרונה נפתחה, והארי נכנס פנימה בעקבות דמבלדור.

החדר שמעבר נראה כאילו הוא עשוי מהמתכת השחורה ממנה הייתה עשויה הדלת. הקירות היו שחורים, הרצפה הייתה שחורה. התקרה ממעל הייתה שחורה, למעט כדור בדולח יחיד שנתלה מהתקרה על שרשרת לבנה, וזהר באור כסוף בוהק שנראה כאילו הוטל כחיקוי לאור פטרנוס, אם כי ניתן היה לראות שזה לא הדבר האמיתי.

בתוך החדר היו כנים ממתכת שחורה, על כל אחד מהם תמונה נעה בודדת, או גליל עומד מלא בנוזל כסוף שזהר באור חלש, או פריט קטן יחיד; שרשרת כסף חרוכה, מצנפת מעוכה, טבעת נישואין מזהב. כנים רבים נשאו את כל השלושה, תמונה נעה ונוזל כסוף ופריט. נראה כאילו יש לא מעט שרביטים על הכנים הללו, ורבים מהשרביטים הללו היו שבורים, או שרופים, או שנראו כאילו העץ נמס איכשהו.

לקח להארי זמן רב להבין מה הוא רואה, ואז הגרון שלו התכווץ לפתע; זה היה כאילו הזעם שבתוכו חטף מכת פטיש, מכת הפטיש החזקה ביותר בכל קיומו.

"אין אלה כל החללים מכל המלחמות שלי," אמר אלבוס דמבלדור. גבו היה מופנה להארי, רק שערו האפור וגלימותיו הצהובות היו גלויות. "אפילו לא קרוב לכך. רק ידידי הקרובים ביותר, ואלה שמתו בעקבות ההחלטות הגרועות ביותר שלי, יש משהו מהם פה. אלה שעליהם אני הכי מתחרט, יש להם מקום פה."

הארי לא היה מסוגל לספור כמה כנים יש בחדר. זה נראה היה בסביבות מאה. החדר מהמתכת השחורה לא היה קטן, והיה מקום בבירור לכנים עתידיים.

אלבוס דמבלדור הסתובב והביט בהארי, העיניים הכחולות העמוקות מקובעות כמו פלדה בפניו, אבל קולו היה רגוע כשדיבר. "נראה שאינך יודע דבר על מחיר עוף-החול," אמר אלבוס דמבלדור בשקט. "נראה לי שאינך אדם מרושע, אבל בור במידה נוראית, ובטוח בבורותך; כפי שהייתי אני, לפני זמן רב. אך עם זאת מעולם לא שמעתי את פוקס כה בברור כפי שנראה שאתה שמעת, ביום ההוא. אולי הייתי כבר זקן מדי ומלא בעצב, כשעוף-החול שלי בא אליי. אם יש משהו שאני לא מבין, בנוגע לאופן שבו עליי להילחם, חלוק עימי את החוכמה הזו." לא היה כעס בקולו של הקוסם הזקן; המכה שהוציאה את האוויר מהריאות כמו נפילה ממטאטא הייתה כולה בשרביטים החרוכים והמנותצים, מנצנצים בשקט במותם תחת האור הכסוף. "או שתלך מהמקום הזה, ואין ברצוני לשמוע עוד על כך."

הארי לא ידע מה לומר. לא היה דבר בחייו שדמה לזה, ונראה כאילו כל המילים נעלמו. הוא ימצא משהו לומר אם יחפש, אבל הוא לא האמין, ברגע זה, שהמילים יהיו בעלות משמעות. אתה לא צריך להיות מסוגל לנצח בכל ויכוח אפשרי רק מעצם זה שאנשים מתו בעקבות ההחלטות שלך, אך עם זאת, אף על פי שידע זאת, הוא הרגיש כאילו לא ניתן לומר דבר. כאילו אין דבר שיש לו זכות לומר.

והארי כמעט הסתובב והלך מהמקום הזה; מה שעצר אותו הייתה ההבנה שעלתה בו: שבטח חלק מאלבוס דמבלדור תמיד עמד במקום הזה, תמיד, לא משנה היכן הוא נמצא. ומי שעומד במקום כזה יכול לעשות הכל, לאבד הכל, אם משמעות הדבר היא שהוא לא יצטרך להילחם שוב.

אחד מהכנים תפס את עינו של הארי; התמונה שעליו לא נעה, לא חייכה או נופפה, הייתה זו תמונה מוגלגית של אישה שהביטה ברצינות במצלמה, שעה החום קלוע בצמות בסגנון מוגלגי רגיל שהארי לא ראה על שום מכשפה. לצד התמונה היה גליל של נוזל כסוף, אבל לא פריט; לא טבעת מותכת או שרביט שבור.

הארי צעד קדימה, לאט, עד שעמד לפני הכן. "מי היא הייתה?" שאל הארי, קולו נשמע מוזר לאוזניו שלו.

"שמה היה טרישיה גלאסוול", אמר דמבלדור. "אם לבת-מוגלגים, אותה אוכלי המוות הרגו. היא הייתה בלשית של הממשלה המוגלגית, ולאחר מכן היא הזינה מידע מהרשויות המוגלגיות למסדר עוף-החול, עד שהיא - נבגדה - לידיו של וולדמורט." קולו של הקוסם הזקן נתקע. "היא לא מתה בקלות, הארי."

"האם היא הצילה חיים?" שאל הארי.

"כן", אמר הקוסם בשקט. "היא הצילה."

הארי הרים את מבטו מהכן להביט בדמבלדור. "האם העולם היה מקום יותר טוב אם לא הייתה נלחמת?"

"לא, הוא לא היה", אמר הקוסם הזקן. קולו היה עייף ומלא אבל. הוא נראה כפוף יותר כעת, כאילו הוא הולך ומתקפל לתוך עצמו. "אני רואה שאתה עדיין לא מבין. אני חושב שלא תבין עד היום שבו אתה - הו, הארי. לפני זמן רב כל כך, כשלא הייתי מבוגר בהרבה ממך כעת, למדתי מה הם פניה האמיתיים של האלימות, ואת מחירה. למלא את האוויר בקללות קטלניות - מכל סיבה - מכל סיבה, הארי - זה דבר רע, וטבעו מושחת, נורא כמו הטקסים האפלים ביותר. אלימות, ברגע שנוצרה, נעשית כמו לת'יפולד שמכה בכל חיים סביבה. הייתי... הייתי חוסך ממך את הלקח הזה בצורה שבה אני למדתי אותו, הארי."

הארי הסב את מבטו מהעיניים הכחולות, השפיל אותו מטה אל המתכת השחורה של הרצפה. המנהל ניסה לומר לו משהו חשוב, זה ברור; וזה לא משהו שהארי חשב שהוא מטופש.

"פעם היה מוגל בשם מהטמה גנדי", אמר הארי לרצפה. "הוא חשב שהממשלה של בריטניה המוגלגית לא צריכה לשלוט במדינה שלו. והוא סירב להילחם. הוא שיכנע את כל המדינה שלו לא להילחם. במקום זה הוא אמר לאנשים שלו ללכת לחיילים הבריטים ולתת שיכו אותם ארצה, בלי להתנגד, וכשבריטניה לא הייתה מסוגלת לסבול את זה יותר, שיחררו את המדינה שלו. חשבתי שזה דבר יפהפה, כשקראתי על זה, חשבתי שזה משהו נעלה יותר מכל המלחמות שמישהו נלחם אי פעם עם רובים או חרבות. שהם באמת עשו את זה, ושזה באמת עבד." הארי נשם נשימה נוספת. "אלא שאז גיליתי שגנדי אמר לאנשיו, בזמן מלחמת העולם השנייה, שאם הנאצים יפלו הם צריכים להשתמש בהתנגדות לא אלימה גם נגדם. אבל הנאצים פשוט היו יורים בכולם. ואולי ווינסטון צ'רצ'יל תמיד חשב שאמורה להיות דרך טובה יותר, דרך מתוחכמת לנצח בלי לפגוע באיש; אבל הוא מעולם לא מצא אותה, ולכן הוא היה מוכרח להילחם." הארי הרים את מבטו אל המנהל, שהביט בו. "ווינסטון צ'רצ'יל היה זה שניסה לשכנע את הממשלה הבריטית לא לתת את צ'כוסלובקיה להיטלר בתמורה להסכם שלום, שהם צריכים להילחם מיד -"

"אני מזהה את השם, הארי", אמר דמבלדור. שפתיו של הקוסם הזקן התעוותו מעלה. "אם כי הכנות מחייבת אותי לומר שווינסטון היקר מעולם לא היה אדם שהרגיש נקיפות מצפון, אפילו אחרי תריסר שוטים של וויסקי-אש."

"הנקודה היא", אמר הארי, אחרי הפסקה קצרה כדי להיזכר עם מי בדיוק הוא מדבר, ולהילחם בתחושה הפתאומית שהוא ילד בור שהשתגע מרוב חוצפה ושאין לו שום זכות להיות בחדר הזה ושום זכות לתחקר את אלבוס דמבלדור או להטיל בו ספק בנוגע לשום דבר, "הנקודה היא, לומר שאלימות זה מרושע זו לא תשובה."

זה לא אומר מתי להילחם ומתי לא. זו שאלה קשה וגנדי סירב להתמודד איתה, וזו הסיבה שאיבדתי חלק מהכבוד שלי אליו."

"והתשובה שלך, הארי?" שאל דמבלדור בשקט.

"תשובה אחת היא שאסור לך להשתמש באלימות אלא כדי למנוע אלימות," אמר הארי. "אסור לך לסכן חיי אדם אלא אם זה כדי להציל יותר חיים. זה נשמע טוב כשאתה אומר את זה ככה. אלא שהבעיה היא שאם שוטר רואה פורץ שודד בית, השוטר צריך לנסות לעצור את הפורץ, אף על פי שהפורץ עשוי להילחם בחזרה ומישהו עלול להיפגע או אפילו להיהרג. אפילו אם הפורץ רק ניסה לגנוב תכשיטים, שזה סתם דבר. משום שאם אף אחד אפילו לא יקשה על פורצים, יהיו יותר פורצים. ואפילו אם הם רק יגנבו דברים כל פעם, זה - מרקם החברה -" הארי עצר. המחשבות שלו לא היו מסודרות כמו שהעמידו פנים בדרך כלל, בחדר הזה. הוא היה אמור להיות מסוגל לתת חשיפה לוגית לחלוטין של תורת המשחקים, אמור היה לפחות לראות זאת כך, אבל זה חמק ממנו. נצים ויונים - "אתה לא רואה, אם אנשים רעים מסוגלים להסתכן באלימות כדי להשיג את מה שהם רוצים, ואנשים טובים תמיד ייסוגו משום שאלימות נוראה מדי, זו - זו לא חברה טובה לחיות בה, המנהל! אתה לא מבין מה כל הבריונות הזו עושה להוגוורטס, לבית סלית'רין יותר מכל?"

"מלחמה היא נוראה מדי," אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת היא תבוא. וולדמורט חוזר. כלי השח השחורים נאספים. סוורוס הוא אחד מהכלים החשובים ביותר שיש לצד שלנו, במלחמה הזו. אבל מורה השיקויים הרשע שלנו מוכרח, כפי שאומרים, לשמור על הופעתו החיצונית. אם סוורוס יכול לשלם על כך על ידי זה שהוא פוגע ברגשותיהם של ילדים קטנים, רק ברגשותיהם, הארי," קולו של הקוסם הזקן היה רך מאוד, "אתה מוכרח להיות תמים מאוד בדרכי המלחמה כדי לחשוב שעשינו עסקה גרועה. בחירות קשות לא נראות כך, הארי. הן נראות - כך." הקוסם הזקן לא החווה. הוא פשוט עמד שם, בינות לכנים.

"אתה לא צריך להיות מנהל," אמר הארי מבעד לצריבה שבגרוננו. "אני מצטער, אני כל כך מצטער, אבל אתה לא צריך להיות מנהל של בית ספר ולנהל מלחמה באותו הזמן. הוגוורטס לא צריך להיות חלק מזה."

"הילדים ישרדו," אמר הקוסם הזקן בעיניים זקנות ועייפות. "הם לא ישרדו את וולדמורט. האם תהיה מדוע תלמידי הוגוורטס לא מדברים על הוריהם, הארי? זה משום שתמיד, בטווח שמיעה, ישנו מישהו שאיבד את אימו או את אביו או את שניהם. זה מה שוולדמורט הותיר מאחוריו, בפעם האחרונה שהגיע. דבר לא שווה את התחלת המלחמה ולו יום אחד לפני שהיא בלתי נמנעת, או את הארכתה ולו יום אחד מעבר להכרחי." הקוסם הזקן כן החווה כעת, כאילו לציין את כל השרביטים השבורים. "לא נלחמנו משום שנראה לנו צודק לעשות כך! נלחמנו כשהיינו מוכרחים, כשלא נותרה שום דרך אחרת. זו הייתה תשובתנו."

"זו הסיבה שחיכית כל כך הרבה לפני שהתעמתת עם גרינדלוולד?"

הארי פלט את השאלה בלי ממש לחשוב -

במשך זמן איטי, העיניים הכחולות בחנו אותו.

"עם מי דיברת, הארי?" שאל הקוסם הזקן. "לא, אל תענה. אני כבר יודע." דמבלדור נאנח. "רבים שאלו אותי את השאלה הזו, ותמיד השבתי את פניהם ריקם. אך בבוא הזמן עליך ללמוד את האמת על הנושא. האם תישבע לעולם לא לספר על כך לאיש, עד שאתן לך רשות?"

הארי היה שמח אם יורשה לו לספר לדראקו, אבל - "אני נשבע," אמר הארי.

"ברשותו של גרינדלוולד היה מכשיר עתיק ונורא," אמר דמבלדור. "כל עוד היה בחזקתו, לא הייתי מסוגל לשבור את הגנותיו. בדו-קרב שלנו לא הייתי יכול לנצח, רק להילחם בו במשך שעות ארוכות עד שקרס בתשישות; והייתי מת לאחר מכן, אלמלא פוקס. אבל כל עוד בני בריתו המוגלים של גרינדלוולד הקריבו בעבורו קורבנות דם לקיים אותו, גרינדלוולד לא היה נופל. הוא היה, באותו הזמן, בלתי מנוצח באמת ובתמים. בנוגע למכשיר הנורא שהיה לגרינדלוולד, לאיש אסור לדעת, לאיש אסור לחשוף, אסור שיהיה ולו רמז אחד. ולפיכך אסור לך לספר על כך, ולא אוסיף דבר כעת. אין מוסר השכל, אין חוכמה. זה כל מה שיש."

הארי הנהן לאט. זה לא לגמרי לא סביר, בסטנדרטים של קסם...

"ואז," קולו של דמבלדור המשיך, שקט אף יותר, כאילו הוא מדבר לעצמו, "משום שאני הייתי זה שהביס אותו, הם צייתו לי כשאמרתי שאל לו למות, אף על פי שהם קראו לדמו באלפיהם, אז הוא נכלא בנירמנגרד, בכלא שבנה, והוא כלוא שם עד היום הזה. הלכתי אל הדו-קרב הזה בלי כוונה להרוג אותו, הארי. משום, אתה מבין, שניסיתי להרוג את גרינדלוולד פעם לפני כן, לפני זמן רב, וזה... זה היה... זה התברר... כטעות, הארי..." הקוסם הזקן הביט כעת בשרביטו הארוך, האפור-שחור, אותו החזיק בשתי ידיו, כאילו היה זה כדור בדולח מפנטזיה מוגלגית, בריכת חיזוי שבתוכה ניתן למצוא תשובות. "וחשבתי, אז... חשבתי שלעולם לא אוכל להרוג. ואז הגיע וולדמורט."

הקוסם הזקן הרים את מבטו אל הארי, ואמר, בקול ניחר, "הוא לא כמו גרינדלוולד, הארי. לא נותר בו דבר אנושי. אותו עליך להשמיד. אסור לך להסס, כשיגיע הרגע. לו בלבד, מכל יצורי העולם הזה, אל לך להראות רחמים; ולאחר שתעשה זאת עליך לשכוח זאת, לשכוח שעשית דבר כזה, ולחזור לחיות. שמור את זעמך לך, ורק לך."

הייתה דממה בחדר.

היא נמשכה שניות ארוכות, ולבסוף היא נשברה על ידי שאלה בודדת.

"יש סוהרסנים בנירמנגרד?"

"מה?" שאל הקוסם הזקן. "לא! לא הייתי עושה זאת אפילו לו -"

הקוסם הזקן בהה בילד הצעיר, שהתיישר, פניו משתנות.

"במילים אחרות," אמר הילד, מדבר כאילו לעצמו, כאילו אין עוד אנשים בחדר, "כבר ידוע איך לשמור על קוסם אופל חזק בכלא, בלי להשתמש בסוהרסנים. אנשים יודעים שהם יודעים את זה."

"הארי...?"

"לא," אמר הילד. הילד הרים את מבטו, ועיניו בערו כמו אש ירוקה. "אני לא מקבל את התשובה שלך, המנהל. פוקס נתן לי משימה, ואני יודע כעת למה פוקס נתן את המשימה הזו לי, ולא לך. אתה מוכן לקבל מאזני כוח בהם החברה הרעים מנצחים. אני לא."

"גם זו אינה תשובה," אמר הקוסם הזקן; פניו לא חשפו שמץ מכאבו, היה לו זמן רב להתאמן בלהסתיר כאב. "לסרב לקבל משהו לא משנה אותו. אני תוהה כעת האם אתה פשוט צעיר מדי מכדי להבין את העניין הזה, הארי, על אף הופעתך החיצונית; רק בפנטזיות של ילדים ניתן לנצח בכל הקרבות, ולא למחול על שום רוע."

"וזו הסיבה שאני יכול להשמיד סוהרסנים ואתה לא," אמר הילד. "משום שאני מאמין שניתן לשבור את החשבה."

נשימתו של הקוסם הזקן נתקעה בגרונו.

"מחיר עוף-החול איננו בלתי-נמנע," אמר הילד. "זה לא חלק מאיזה איזון עמוק שטבוע ביקום. אלה פשוט החלקים בבעיה שעוד לא גילית איך לרמות."

שפתיו של הקוסם הזקן נפרדו, אך שום מילה לא בקעה מהן.

אור כסוף נפל על שרביטים מנותצים.

"פוקס נתן לי משימה," חזר הילד, "ואני אבצע אותה גם אם אצטרך לשבור את כל משרד הקסמים כדי לעשות זאת. זה החלק בתשובה שאתה מפספס. אתה לא מפסיק ואומר, *נו טוב, אני מניח שלא אוכל למצוא שום דרך להפסיק את הבריונות בהוגוורטס, ומשאיך את זה ככה. אתה ממשיך לחפש עד שאתה מוצא איך לעשות את זה. ואם זה דורש לשבור את כל הקנוניה של לוציוס מאלפוי, שיהיה.*"

"והקרב האמיתי, הקרב האמיתי נגד וולדמורט?" שאל הקוסם הזקן בקול רועד. "מה תעשה כדי לנצח בזה, הארי? האם תשבור את כל העולם? אפילו אם יום אחד תזכה בכוח כזה, עדיין אינך מעבר למחירים, ואולי לעולם לא תהיה! זה שאתה מתנהג כך כעת זה טירוף לשמו!"

"שאלתי את פרופסור קווירל למה הוא צחק," אמר הילד בקול שקול, "אחרי שהעניק להרמיוני את מאה הנקודות הללו. ופרופסור קווירל אמר, אלה לא המילים המדויקות שלו, אבל זה פחות או יותר מה שהוא אמר, שמשעשע להפליא בעיניו שאלבוס דמבלדור הדגול והטוב ישב שם ולא עשה דבר כאשר הילדה הקטנה והתמימה הזו התחננה לעזרה, בעוד הוא היה זה שהגן עליה. הוא גם אמר לי שעד שאנשים טובים ומוסריים יסיימו לקשור את עצמם בקשרים, הם לרוב לא יעשו דבר; או, אם הם כן יפעלו, בקושי ניתן יהיה להבחין בינם לבין האנשים שנקראים רעים. בעוד שהוא יכול לעזור לילדות תמימות בכל פעם שיתחשק לו, משום שהוא לא אדם טוב. ושאני צריך לזכור את זה, בכל פעם שאשקול לגדול ולהיות טוב."

הקוסם הזקן לא הראה את עוצמת החבטה. רק התרחבות קלה בעיניו הייתה מסגירה אותה למי שהיה מביט בו מקרוב.

"אל תדאג, המנהל," אמר הילד, "לא התבלבלתי. אני יודע שאני אמור ללמוד על טוב מהרמיוני ומפוקס, ולא ממך ומפרופסור קווירל. מה שמביא אותי לסיבה האמיתית שלשמה באתי לפה. הזמן של הרמיוני יקר מכדי שיבוזבז בריתוקים. פרופסור סנייפ יבטל אותם, ויטען שאני סחטתי אותו."

לאחר היסוס הקוסם הזקן הנהן בראשו, הזקן הכסוף מתנדנד באיטיות מתחתיו. "זה לא יהיה הדבר הטוב ביותר בשבילה, הארי," אמר הקוסם הזקן. "אבל ניתן להגדיר שהריתוק ירוצה תחת השגחתו של פרופסור בינס, ואתה והיא תוכלו ללמוד יחד בכיתה שלו."

"בסדר," אמר הארי. "אני חושב שאלה כל העניינים המשותפים שלנו, בסופו של דבר. אתה רשאי לצפות, בפעם הבאה שתיראה כאילו אתה בצד של הרעים או נותן להם לנצח, שאעשה מה שאחשוב שפוקס יאמר לי לעשות, בלי להתחשב בצרות שינבעו מכך. אני מקווה ששנינו מבינים את זה."

בלי מילה נוספת, הילד פנה ויצא מהחדר, דרך הדלת הפתוחה מהמתכת השחורה, המילה "*לומוס!*" ואור שרביטו יחד איתו.

הקוסם הזקן עמד שם בדממה, שותק בינות לחורבות החיים שחיוו שלו הותירו מאחוריהם. ידו המקומטת התרוממה, רועדת, לגעת במשקפי חצי-הסהר שלו -

הילד הכניס את ראשו שוב. "אתה מוכן להפעיל שוב את המדרגות, המנהל? הייתי מעדיף שלא להתאמץ לצאת כמו שנכנסתי."

"לך, הארי פוטר", אמר הקוסם הזקן. "המדרגות יקבלו אותך."

(זמן מה לאחר מכן, גרסה מוקדמת של הארי, שהמתין ליד הגרגולים, בלתי נראה, מהשעה תשע בערב, בא בעקבות סגנית המנהל דרך הפתח שנוצר בשבילה, עמד בשקט מאחוריה על המדרגות המסתובבות עד שהגיעו למעלה, ואז, עדיין מתחת לגלימה, סובב את מחולל-הזמן שלו שלוש פעמים.)

אחרית דבר: פרופסור קווירל ו-1

בקרחת יער מלאת צללים המורה להתגוננות מפני כוחות האופל המתין, ראשו שעון לאחר ברשלנות כנגד הקליפה האפורה המחוספסת של עץ אשור מתנשא שנוטר ללא עלים, על אף ימי מרץ המאוחרים, כך שגזעו וענפיו נראו כמו זרוע חיוורת העולה מהאדמה ומתפוצצת ליד עם אלף אצבעות. מסביב וממעל למורה להתגוננות היו ענפים כה צפופים עד שאפילו באביב המוקדם, כשכה מעט עצים החלו להנץ, בקושי ניתן היה לראות את השמיים מהקרקע. רצועות רשת העץ חצו זו את זו בכזו צפיפות עד שמי שהיה עף על מטאטא ממעל ומחפש מישהו על הקרקע היה מצליח יותר עם אוזניו מאשר עם עיניו. מה שהקשה יותר על החיפוש הייתה העובדה שהיה חשון כמעט לגמרי בינות לעצים האסורים, השמש הנעלמת כמעט ושקעה, כך שרק מעט ניצוצות של אור שמש דועך האירו את צמרות העצים הגבוהים ביותר.

ואז נשמע קול צעדים קלוש, כמעט מתחת לסף השמיעה, אפילו על קרקע היער; צעדיו של אדם שהיה רגיל לחלוף בלי שייראה. שום ענף לא נשבר, שום עלה לא רשרש -

"אחר-צהריים טובים", אמר פרופסור קווירל. המורה להתגוננות לא טרח להזיז את עיניו או את ידיו ממקום מנוחתן המרושל לצידי גופו.

דמות עטופה בגלימה שחורה הבהבה והופיעה, ראשה פונה להביט שמאלה ואז ימינה. בידה הימנית של הדמות, מכוון נמוך, היה שרביט מעץ כה אפור עד שהיה כמעט כסוף.

"אני לא יודע למה רצית להיפגש פה מכל המקומות", אמר סוורוס סנייפ, קולו קריר.

"הו", אמר פרופסור קווירל ברוגע, כאילו כל העניין חסר חשיבות, "חשבתי שתעדיף פרטיות. לקירות של הוגוורטס יש אוזניים, ולא היית רוצה שהמנהל יגלה על חלקך במאורעות אמש, הלא כן?"

הקור של מרץ העמיק, הטמפרטורה צנחה עוד יותר. "אני לא יודע על מה אתה מדבר", אמר המורה לשיקויים בקול קפוא.

"אתה יודע בדיוק על מה אני מדבר", אמר פרופסור קווירל בקול משועשע. "באמת, פרופסור טוב, אל לך להתערב בעסקיהם של אידיוטים אלא אם אתה מוכן להגן על עצמך ברגע מכל האלימות שלהם." (ידיו של המורה להתגוננות נותרו רפויות ופתוחות לצידי.) "אך עם זאת נראה כאילו איש מהאידיוטים הללו לא זוכר אותך נופל, וגם הגבירות הצעירות לא זוכרות את נוכחותך. מה שמעלה את השאלה המרתקת - מדוע תשקיע את המאמץ המדהים, שלא לומר המאמץ הנואש, להטיל חמישים-ושניים לחשי זיכרון." פרופסור קווירל הטה

את ראשו. "האם אתה חושש עד כדי כך מדעותיהם של תלמידים פשוטים? אינני חושב כך. האם אתה ירא שמא העניין יודע לידיך הטוב, לורד מאלפוי? אבל השוטים הללו, בו במקום, המציאו תירוץ מספק למדי לנוכחותך. לא, ישנו רק עוד אדם אחד שלו כוח רב עליך, ושיהיה מוטרד למדי לגלות שזממת מזימה בלי ידיעתו. האדון האמיתי והנסתר שלך, אלבוס דמבלדור."

"מה?" לחשש המורה לשיקויים, הכעס על פניו גלוי.

"אבל כעת, נראה, אתה נע מרצונך שלך; ולכן אני מגלה שאני מסוקרן בנוגע למה שאתה עושה, ומדוע." המורה להתגוננות בחן את צלליתו העטופה בשחור של המורה לשיקויים בקפדנות שאדם עשוי להעניק לחרק מעניין בצורה יוצאת דופן, גם אם בסופו של דבר הוא בסך הכל חרק.

"אינני משרתו של דמבלדור," אמר המורה לשיקויים בקור.

"באמת? אלו חדשות מדהימות." המורה להתגוננות חיך קלות. "ספר לי על זה."

השתררה שתיקה ארוכה. ינשוף השמיע קול מעץ כלשהו, הצליל עצום בדממה; איש מהגברים לא קפץ או נרתע.

"אתה לא רוצה אותי כאויב, קווירל," אמר סוורוס סנייפ, קולו רך ביותר.

"אני לא?" אמר פרופסור קווירל. "איך אתה יודע?"

"מצד שני," המשיך המורה לשיקויים, קולו עדיין רך, "ידידי נהנים מיתרונות רבים."

הגבר שנשען כנגד קליפת העץ האפורה הרים את גבותיו. "כמו?"

"ישנם דברים רבים שאני יודע על בית הספר הזה," אמר המורה לשיקויים. "דברים שאולי לא תחשוב שאני יודע."

השתררה שתיקה מלאת ציפייה.

"מרתק להפליא," אמר פרופסור קווירל. הגבר בחן את ציפורניו במבט משועמם. "אנא המשך."

"אני יודע ש... חקרת... את המסדרון בקומה השלישית -"

"אתה לא יודע שום דבר כזה," גבו של הגבר התיישר כנגד העץ. "אל תנסה לבלף מולי, סוורוס סנייפ; זה מרגיז אותי, ואתה לא נמצא במצב בו אתה יכול להרשות לעצמך להרגיז אותי. מבט יחיד יראה לך כל קוסם מיומן שהמנהל הטיל על המסדרון הזה כמות אבסורדית של לחשי הגנה ורשתות גילוי, מתגים ותיילים ממעידים. ועוד: יש שם לחשים שהוטלו בכוח עתיק, מכונות קסומות עליהן לא שמעתי אפילו שמועות, טכניקות שוודאי חולצו מהידע הצבור של פלאמל עצמו. אפילו זה-שאיין-לנקוב-בשמו היה מתקשה לעבור את אלה מבלי שיבחינו בו." פרופסור קווירל טופף על לחיו במחשבה. "ואשר למנעול עצמו, לחש קולופורטוס על ידית פשוטה, שהוטל כה חלש עד שלא היה עוצר את העלמה גריינג'ר ביומה הראשון בהוגוורטס. מעולם בכל ימיי לא נתקלתי במלכודת כה ברורה." כעת המורה להתגוננות צמצם את עיניו. "איני יודע על איש שעודו בעולם שמעשי גילוי מדהימים שכאלה יהיו מועילים כנגדו. אם ישנו קוסם שבבעלותו ידע עתיק, עליו איני יודע דבר, שכנגדו הונחה המלכודת הזו - אתה רשאי לסחור בידע הזה בתמורה לשתיקה רבה ככל שתמצא מצדי, פרופסור שלי, ויותר לך די והותר לטובה מצדי לאחר מכן."

צופה מהצד היה נשבע שפרופסור קווירל מביט בסוורוס סנייף בעניין רב. אף לא זכר לחיוך היה על שפתיו.

השתררה שתיקה ארוכה נוספת בקרחת היער.

"אני לא יודע מפני מי דמבלדור פוחד", אמר סנייף. "אבל אני יודע מה הפיתיון שהציב, ואני יודע משהו על האופן שבו הוא נשמר באמת –"

"באשר לזה", אמר פרופסור קווירל, נשמע משועמם שוב, "גנבתי את זה לפני חודשים, והותרתי זיוף במקומו. אבל תודה לך על ששאלת."

"אתה משקר", אמר סוורוס סנייף אחרי הפסקה קלה.

"נכון, אני משקר." פרופסור קווירל שוב נשען לאחור כנגד העץ האפור, עיניו עולות מעלה אל רשת הענפים הסבוכה, הלילה היורד בקושי נגלה מבעד להצטלבויות המסובכות. "בסך הכל רציתי לראות האם תתפוס אותי, משום שאתה מעמיד פנים שאתה יודע כה מעט." המורה להתגוננות חיך לעצמו.

המורה לשיקויים נראה כאילו הוא עומד להיחנק מהזעם של עצמו. "מה אתה רוצה?"

"כלום, בעצם", אמר המורה להתגוננות, ממשיך להביט בתקרת היער. "רק הייתי סקרן. אני מניח שפשוט אמשיך לצפות ולראות לאן המזימה שלך מתפתחת, ובינתיים לא אומר דבר למנהל – כל עוד אתה מוכן לעשות לי טובה פה ושם, כמובן." חיוך יבש חצה את הפנים. "אתה משוחרר בינתיים, סוורוס סנייף. אם כי לא הייתי מתנגד לערוך איתך שיחה קטנה בקרוב, אם תהיה מוכן לדבר איתי בכנות על המקום בו נמצאת הנאמנות שלך. ואני מתכוון בכנות, ולא לפני הכוזבים שהראית לי היום. אתה עשוי לגלות שיש לך יותר בני ברית משחשבת. קח קצת זמן לחשוב על זה, ידידי."

אחרית דבר: דראקו מאלפוי ו-

חצי-כדור בצבעי הקשת, כיפה של כוח מוצק עם מעט צבעיות משלה שהשיבה לאחור את האור התוקף בהשתקפויות שבורות, בוהקת בצבעים רבים, מנתצת את הזוהר של הנברשות הרבות של חדר המועדון של סלית'רין.

חוסים תחת חצי-הכדור בצבעי הקשת, פניה המבועתות של מכשפה צעירה שמעולם לא נלחמה בבריונים, שמעולם לא הצטרפה לאף אחד מצבאותיו של פרופסור קווירל, שקיבלה לכל היותר ציון 'מספיק' בשיעורי התגוננות, שלא הייתה יכולה להטיל מחסום פריזמטי גם אם חייה היו תלויים בכך.

"או, תפסיקו עם זה", אמר דראקו מאלפוי, עושה את קולו משועמם על אף הזיעה שפרצה מתחת לגלימותיו, בעודו שומר על שרביטו מכון אל המחסום שהגן על מיליסנט בלסטרוד.

הוא לא הצליח לזכור את עצמו מקבל את ההחלטה, פשוט היו שני ילדים מבוגרים שעמדו להטיל קללה על מיליסנט, חדר המועדון מביט בדממה, ואז ידו של דראקו פשוט שלפה את שרביטו והטילה את המחסום, מותירה את ליבו לפעום ולהתמלא באדרנלין המום בעוד מוחו העצוב והמסכן ניסה בייאוש למצוא הסברים –

שני הילדים המבוגרים התיישרו מגהירתם מעל מיליסנט, פנו לדראקו, מביטים בו בתערובת של תדהמה וכעס. גרגורי ווינסנט כבר שלפו את שרביטיהם לצידו, אבל הם לא כיוונו אותם. שלושתם יחד לא היו יכולים לנצח בכל מקרה.

אבל הילדים הגדולים לא יטילו עליהם קללה. איש לא יכול להיות טיפש מספיק כדי להטיל קללה על לורד מאלפוי העתידי.

לא היה זה פחד מקללה שגרם לדראקו להזיע מתחת לגלימותיו בעודו מייחל נאשנות שאגלי הזיעה לא גלויים על מצחו.

דראקו הזיע בגלל הוודאות המתבהרת והמחליאה שאפילו אם יתחמק מזה הפעם, אם ימשיך בדרך הזו, יבוא זמן שבו הכל יקרוס; ואז ייתכן שהוא כבר לא יהיה לורד מאלפוי העתידי.

"מר מאלפוי," אמר הילד הגדול-למראה מבין שניהם. "למה אתה מגן עליה?"

"אז איתרתם את אדונית הקנוניה," אמר דראקו בקול לועג מספר שתיים, "וזאת, תנו לי לוודא שאני מבין, ילדה בשנה ראשונה ששמה מיליסנט בלסטרוד. היא רק צינור, חתיכת אוויל!"

"אז?" דרש הילד המבוגר. "היא עדיין עזרה להם?"

דראקו הרים את שרביטו והספירה הפריזמטית נעלמה. עדיין מדבר בקול משועמם, דראקו אמר, "האם ידעת מה את עושה, העלמה בלסטרוד?"

"לא-לא," גמגמה מיליסנט ממקומה ליד השולחן.

"האם ידעת לאן ההודעות שהעברת ברשת סלית'רין מגיעות?"

"לא!" אמרה מיליסנט.

"תודה לך," אמר דראקו. "כולכם עיזבו אותה בשקט, היא רק כלי. העלמה בלסטרוד, את יכולה לראות זאת כאילו השבתי לך טובה על זו שהענקת לי בפברואר." דראקו הסתובב אל שיעורי הבית שלו בשיקויים, מקווה למרלין שמיליסנט לא תגיד משהו מטופש להחריד כמו 'איזו טובה?' -

"אז למה," אמר קול ברור מהצד השני של החדר, "המכשפות האלה הלכו לאן שפתק ממיליסנט אמר להן ללכת?"

מזיע אף יותר, דראקו הרים את ראשו להביט ברנדולף לי. "מה נכתב בפתק בדיוק?" אמר דראקו. "האם זה היה, 'אני מצווה עליכם ללכת בשמה של גבירת האופל בלסטרוד' או 'בבקשה תפגשו אותי פה, בברכה מיליסנט'?"

רנדולף לי פתח את פיו, היסס לשבריר שנייה -

"כך חשבתי," אמר דראקו. "זו לא הייתה בדיקה טובה כל כך, היא - היא יכולה -" רגע תזזיתי ומורט עצבים שבו הוא חיפש איך לומר זאת בלי להשתמש במילות-הארי כמו *false-positive*. "זה יכול לגרום למכשפות ללכת גם אם הן רק חברות של מיליסנט."

כאילו העניין יושב לגמרי, דראקו השפיל את מבטו שוב אל שיעורי הבית בשיקויים, מתעלם (למעט תחושת הפחד והבחילה בבטנו) מהלחישות בחדר.

רק מזווית עינו הוא ראה את גרגורי מביט בו.

עיניו של דראקו נחו על שיעורי הבית שלו באסטרונומיה, אבל הוא לא הצליח לגרום לתודעתו להתרכז בהם. אם אתה מנסה שלא לחשוב על דברים שהארי פוטר אמר, הדבר הגרוע ביותר שאתה יכול לעשות הוא להביט בתמונות של שמי הלילה בספר הלימוד שלך, ולנסות לזכור שאתה לא אמור לדעת איך נעו הפלנטות. אסטרונומיה, אומנות אצילית ויוקרתית, סימן למדנות ולידע; אלא שלמוגלים היו חפצים מודרניים סודיים שהיו מסוגלים לעשות זאת טוב יותר פי מיליון ביליון באמצעות שיטות שהארי ניסה להסביר ושדראקו עדיין לא הצליח להבין למעט העובדה שמסתבר שאפילו לא צריך קסם כדי לגרום לדברים לעשות כשפומטיקה.

דראקו הביט בתמונות של קבוצות הכוכבים, ותהה אם זה ככה גם בבתיים האחרים, האם אנשים תמיד מאיימים אחד על השני ברייבנקלו.

הארי פוטר אמר לו פעם שחיילים בשדה הקרב לא באמת נלחמים בשביל המדינה שלהם. פטריוטיות עשויה להיות מה שמביא אותם לשדה הקרב מלכתחילה, אבל ברגע שהם שם, הם נלחמים כדי להגן זה על זה, על החברים איתם התאמנו ושהיו ממש לפניהם. והארי העיר, ודראקו ידע שזה נכון, שאי אפשר להשתמש בנאמנות למנהיג כדי להזין לחם פטרונוס, זו לא בדיוק מחשבה חמימה ושמחה מהסוג הנכון. אבל לחשוב על להגן על מישהו שלצידך –

זו, אמר הארי במחשבה, הייתה כנראה הסיבה שאוכלי המוות התפרקו ברגע שאדון האופל עזב. הם לא היו חמימים מספיק זה לזה.

אפשר לגייס קבוצה שכללה את בלטרקס בלק ואת אמיקוס קארו לצד לורד מאלפוי ומר מקנייר, ולשמור עליהם ממושמצים באמצעות קללת הקרושיאטוס. אבל ברגע שאדון האות האפל נעלם, זה לא צבא, זה חוג מכרים. זו הסיבה שאבא נכשל. זו אפילו לא באמת הייתה אשמתו. לא היה דבר שאבא יכול היה לעשות, אחרי שירש אוכלי מוות שלא באמת היו חברים אחד של השני.

ואף על פי שהיה זה בית סלית'רין עליו הוא אמור להגן – בית סלית'רין אותו הארי והוא כרתו ברית להציל – איכשהו דראקו לא הצליח שלא לחשוב שזה פשוט פחות מייגע כשהוא מוביל אימונים של הצבא. כשהוא עובד עם תלמידים משלושת הבתים האחרים שלא היו סלית'רין. ברגע שראית את הבעיות וקראת להן בשם, אתה לא יכול להפסיק לראות אותן, זה פשוט נהיה יותר ויותר מרגיז מיום ליום.

"מר מאלפוי?" אמר קולו של גרגורי גויל, ששכב על הרצפה ליד שולחנו של דראקו, בחדר השינה הקטן אך הפרטי; גרגורי עשה את שיעורי הבית שלו בשינוי-צורה, בהם נזקק לעזרה לרוב.

כל הסחת דעת הייתה מבורכת בשלב זה. "כן?" אמר דראקו.

"לא באמת זממת כנגד גריינג'ר בכלל," אמר גרגורי. "נכון?"

התחושה שהתפשטה בבטנו של דראקו הרגישה בדיוק כמו שקולו של גרגורי נשמע, מלאת פחד ובחילה.

"באמת עזרת לגריינג'ר, ביום ההוא שהרמת אותה מהרצפה," אמר גרגורי. "ולפני זה, בפעם ההיא שהצלת אותה מליפול מהגג. אתה עזרת לבוצדמית –"

"כן, בטח," אמר דראקו בקול סרקסטי, ללא שמץ של היסוס או המתנה, מביט שוב מטה אל שיעורי הבית שלו באסטרונומיה כאילו הוא לא לחוץ כלל. הכל קרה בדיוק כמו שדראקו חשש שזה יקרה, אבל לפחות זה אומר שהוא הריץ את השיחה הזו בראשו שוב ושוב, ועלה על תבסיס הפתיחה המתאים. "באמת, גרגורי, אתה נלחמת נגד גנרל גריינג'ר, אתה יודע עד כמה חזקים הלחשים שלה. כאילו צאצאים-מוגלים באמת תהיה יותר חזקה ממך, יותר חזקה מתיאודור, יותר חזקה מכל טהור-דם בכל השנה שלנו חוץ ממני? אתה לא באמת מאמין

בשום דבר שאבא אומר? היא מאומצת. ההורים שלה מתו במלחמה ומישהו תקע אותה אצל זוג מוגלים כדי להחביא אותה. אין סיכוי שגנרל גריינג'ר היא באמת בוצדמית."

פעימה איטית של שתיקה התפשטה בחדר השינה של דראקו. דראקו רצה לדעת, צריך לדעת מה המבט שעל פניו של גרגורי. אבל הוא לא יכול להרים את מבטו משולחנו, עדיין לא, לא לפני שגרגורי ידבר ראשון.

ואז -

"זה מה שהארי פוטר אמר לך?" שאל גרגורי.

הקול רעד ונשבר. כשדראקו הרים את מבטו משיעורי הבית שלו, הוא ראה דמעות זולגות מעיניו של גרגורי.

כנראה שזה לא עבד.

"אני לא יודע מה לעשות," אמר גרגורי בלחישה. "אני לא יודע מה לעשות עכשיו, מר מאלפוי. אבא שלך לא - כשהוא יגלה - הוא לא הולך לאהוב את זה, מר מאלפוי!"

זה לא התפקיד שלך להחליט מה אבא יאהב, גויל -

דראקו שמע את המילים בראשו; הן נשמעו בקולו של אבא, באותה חומרה. זה היה מסוג הדברים שאבא אמר לו לומר, אם וינסנט או גרגורי יפקקו בו פעם; ואם זה לא יעבוד עליו להטיל עליהם קללה. הם לא חברים שווים, אבא אמר, ואסור לו לשכוח זאת אף פעם. דראקו אחראי, הם המשרתים שלו, ואם דראקו לא יכול לשמור על זה כך הוא לא ראוי לרשת את בית מאלפוי...

"הכל בסדר, גרגורי," אמר דראקו, בעדינות ככל שיכול. "כל מה שאתה צריך לדאוג לו זה להגן עליי. איש לא יאשים אותך על שביצעת את הפקודות שלי, לא אבא שלי, ולא שלך." מכניס את כל החום שהצליח לקולו, כאילו הוא מנסה להטיל לחש פטרונוס. "ובכל מקרה, המלחמה הבאה לא הולכת להיות אותו דבר כמו הקודמת. בית מאלפוי היה בסביבה הרבה לפני אדון האופל, ולא כל לורד מאלפוי עושה את אותו הדבר. אבא יודע זאת."

"באמת?" שאל גרגורי בקול רועד. "הוא באמת יודע?"

דראקו הנהן. "גם פרופסור קווירל יודע זאת," אמר דראקו. "זה כל העניין בצבאות. המורה להתגוננות צודק, כשהמלחמה הבאה תבוא, אבא לא יהיה מסוגל לאחד את כל המדינה, הם יזכרו את המלחמה הקודמת. אבל כל מי שנלחם בצבאות של פרופסור קווירל יזכור מי היו הגנרלים החזקים ביותר, הם ידעו מי ראוי להוביל אותם. הם יכריזו על הארי פוטר כאדונם, ואני אהיה יד ימינו, ובית מאלפוי יצא וידו על העליונה, כמו תמיד. אנשים אולי יפנו אליי, אם פוטר לא יהיה, כל עוד הם יחשבו שאני ראוי לאמון. זה מה שאני בונה עכשיו. אבא יבין."

גרגורי הרים את ידו ומחה את עיניו, משפיל שוב את מבטו אל שיעורי הבית שלו. "אוקיי," אמר גרגורי בקול רועד. "אם אתה אומר, מר מאלפוי."

דראקו הנהן שוב, מתעלם מהתחושה החלולה בתוכו למשמע השקרים שכרגע אמר לחברו, וחזר אל הכוכבים.

אחרית דבר: הרמינוני גריינג'ר ו-

להיות בלתי נראית אמור להיות מעניין יותר מזה, מסדרונות הוגוורטס אמורים היו להיות צבועים בצבעים מוזרים או משהו. אבל למעשה, הרמינוני חשבה, להיות מתחת לגלימה ההיעלמות של הארי היה בדיוק כמו לא

להיות מתחת לגלימת היעלמות, חוץ מהקטע של הגלימה. כשמשכה את רעלת הבד השחורה מטה מהברדס אל פניה, היא אפילו לא ראתה אותה והיא לא הפריעה לנשימה שלה. והעולם נראה בדיוק אותו הדבר, חוץ מזה שכשעברה מול דברים ממתכת היא לא ראתה השתקפויות קטנות של עצמה. דיוקנאות לא הביטו בה, רק עשו את הדברים המוזרים שעשו כשהם היו לבד. הרמיוני עוד לא ניסתה לחלוף מול מראה, היא לא הייתה בטוחה שהיא רוצה. יותר מהכל, לא הייתה היא כשהיא הלכה, לא ידיים, לא רגליים, רק נקודת מבט מתחלפת. הייתה זו תחושה מערערת, לא כמו להיות בלתי נראית אלא יותר כמו להיות לא קיימת.

הארי לא תחקר אותה כלל, היא רק אמרה את המילה 'היעלמות' והארי שלף את גלימת היעלמות שלו מנרתיקו. אפילו לא ניתנה לה הזדמנות להסביר על הפגישה הסודית ביותר שלה עם דפני ומיליסנט בלסטרוד, או שהיא חושבת שזה יעזור להגן על הבנות האחרות, הארי פשוט נתן לה מה שכנראה היה אוצר מוות. אם להיות הוגנת, והיא ניסתה להיות הוגנת, היא הייתה מוכרחה להודות שלפעמים הארי יכול להיות ידיד אמת.

הפגישה הסודית עצמה הייתה כישלון גדול.

מיליסנט טענה שהיא חוזת.

הרמיוני הסבירה בזהירות למיליסנט ולדפני באריכות שזה לא יכול להיות נכון.

היא והארי קראו על גילוי-עתידות מוקדם במחקר שלהם; הארי התעקש שיקראו כל מה שיוכלו על נבואות שלא היה במדור הספרים המוגבלים. כפי שהארי ציין, זה יחסוך להם הרבה מאמץ אם יוכלו פשוט לגרום לחוזה לנבא את כל מה שיגלו בעוד שלושים וחמש שנה. (או במילותיו של הארי, כל אמצעי להשיג מידע שהועבר מהעתיד הרחוק הוא תנאי ניצחון גלובלי פוטנציאלי.)

אבל, כפי שהרמיוני הסבירה למיליסנט, התנבאות אינה נשלטת, אין דרך לבקש נבואה על משהו מסוים. במקום זאת (כך נכתב בספרים) יש מעין לחץ נבנה בזמן, כשאירוע עצום ניסה לקרות או למנוע מעצמו מלקרות. וחוזים היו כמו נקודות חולשה ששיחררו את הלחץ, כשהשומע הנכון היה בקרבת מקום. אז נבואות הן רק על דברים גדולים וחשובים, משום שרק דברים כאלה מייצרים מספיק לחץ; וכמעט אף פעם אין יותר מחוזה אחד שאומר את אותו הדבר, משום שהלחץ נעלם לאחר מכן. וגם, הרמיוני הוסיפה והסבירה למיליסנט, החוזים עצמם לא זכרו את הנבואות שלהם, משום שההודעה לא הייתה מיועדת להם. וההודעות יצאו בצורה של חידות, ורק מישהו ששמע את הנבואה בקול המקורי של החוזה היה מסוגל לשמוע את כל המשמעויות של החידה. אין שום דרך שבה מיליסנט תוכל לספק נבואה מתי שהיא רוצה, בנוגע לבריונים בבית ספר, ולזכור אותה, ואם היא כן הייתה יכולה זה היה נשמע כמו 'השלד הוא המפתח' ולא 'סוזן בונז חייבת להיות שם'.

מיליסנט נראתה מפוחדת למדי בשלב הזה, אז הרמיוני הרפתה את אגרופיה שהיו צמודים למותניה, והצהירה בזהירות שהיא שמחה שמיליסנט עזרה לה, אבל הן כן נכנסו למלכודות לפעמים בעקבות מה שמיליסנט אמרה, ולכן הרמיוני באמת רצתה לדעת מאיפה ההודעות באמת הגיעו.

ומיליסנט אמרה בקול קטן:

אבל, אבל היא אמרה לי שהיא חוזת...

הרמיוני אמרה לדפני לא להתעקש על הנקודה, אחרי שמיליסנט סירבה להסגיר את המקור שלה. זה לא היה רק משום שהרמיוני הרגישה נורא בגלל המבט המפוחד על פניה של מיליסנט. היה זה משום שלהרמיוני הייתה תחושה חזקה שאם הן כן ימצאו את האדם שאמר למיליסנט דברים, יתברר שהוא פשוט מצא מעטפות מתחת לכרית שלו בבוקר.

היא הרגישה את אותה תחושת הייאוש שהרגישה בקרב שלפני חג-המולד, כשהביטה בתרשימים של זאביני עם כל הקווים הצבעוניים והתיבות 1... והיא הבינה רק עכשיו מה זה אומר שזאביני היה זה שהראה לה את התרשים.

אפילו אצל רייבנקלו, היא הרגישה שיש כזה דבר, חיים מסובכים מדי.

הרמיוני החלה לעלות בגרם מדרגות לולייני משיש צהוב שבלט משדרה מרכזית, "סוד" גלוי שהיה למעשה אחת הדרכים המהירות ביותר לעלות מהצינוק של סלית'רין למגדל של רייבנקלו, אבל שרק מכשפות יכולות לנוע בו. (למה בנות בפרט צריכות דרך לנוע מהר מרייבנקלו לסלית'רין ובחזרה היה משהו שבלבל מעט את הרמיוני.) בראש המדרגות, כשהייתה רחוקה מהאזורים של סלית'רין וחזרה לחלקים העיקריים של הוגוורטס, הרמיוני עצרה והסירה את גלימת ההיעלמות של הארי.

אחרי שהנרתיק שלה בלע את הגלימה, הרמיוני פנתה ימינה והחלה ללכת במורד מעבר קצר, מביטה לכל הכיוונים בצורה אוטומטית, בלי ממש לחשוב על כך, ועיניה הסורקות הביטו בגומחה אפלולית -

(תחושת חוסר התמצאות חולפת)

- ואז שטף של הלם ופחד היכה בכל גופה כמו קללת שיתוק, היא גילתה שבלי שום מחשבה או החלטה מודעת שרביטה זינק לידה וכבר הצביע על...

...גלימה שחורה כה רחבה ומתבדרת עד שהיה בלתי אפשרי לקבוע האם הדמות שתחתיה היא גברית או נשית, ועל הגלימה נחה מצנפת שחורה רחבת שוליים; ערפל שחור נאסף מתחתיה והסתיר את פניו של מי או מה שהיה מתחת.

"שלום שוב, הרמיוני," לחש קול שורק מתחת למצנפת השחורה, מאחורי הערפל השחור.

ליבה של הרמיוני כבר פעם בחזקה בחזה, גלימות המכשפה שלה כבר היו ספוגות זיעה כנגד עורה, בפיה כבר היה טעם של פחד; היא לא ידעה מדוע היא מלאת אדרנלין לפתע אבל ידה אחזה חזק יותר בשרביטה. "מי אתה?" דרשה הרמיוני.

המצנפת נטתה קלות; הקול הלוחש, כשבקע מהערפל השחור, נשמע יבש כמו אבק. "בן הברית האחרון," אמרה הלחישה השורקת. "זה שיענה לבסוף, כשאיש לא יענה לך. אני הידיד האמיתי היחיד שלך בכל הוגוורטס, הרמיוני. משום שבעת ראית כיצד האחרים שתקו כשנזקקת לעזרה -"

"מה השם שלך?"

הגלימה השחורה הסתובבה קלות, קדימה ואחורה, זה לא נראה כמו משיכת כתפיים, אבל כן שידר משיכת כתפיים. "זו החידה, רייבנקלואית צעירה. עד שתפתרי אותה, את רשאית לקרוא לי כיצד שתחפצי."

היא הרגישה שכף ידה כבר מיוזעת והודתה על השקעים הלולייניים בשרביטה, שעזרו לה לשמור על אחיזה יציבה בעץ. "טוב, מר איש חשוד ביותר," אמרה הרמיוני, "מה אתה רוצה ממני?"

"זו אינה השאלה הנכונה," בקעה הלחישה מהערפל השחור. "תחת זאת, עליך לשאול מה אני יכול להציע לך."

"לא," אמרה הילדה הצעירה בקול איתן, "למעשה, אני לא חושבת שאני צריכה לשאול את זה."

גיחוך גבוה בקע מהערפל השחור. "לא כוח, לחש הקול, "לא עושר, לא אכפת לך מדברים כאלה, לא כן, רייבנקלואית צעירה? ידע. זה מה שברשותי. אני יודע מה הולך ומתהווה בבית הספר הזה, כל התוכניות הנסתרות והשחקנים, התשובות לחידה. אני יודע את הסיבה האמיתית לקור שאת רואה בעיניו של הארי פוטר. אני יודע את טבעה האמיתי של המחלה המסתורית של פרופסור קווירל. אני יודע ממה דמבלדור חושש באמת."

"כל הכבוד לך," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "אבל אתה יודע כמה ליקוקים צריך כדי להגיע למרכז של סוכריית בולדוזר?"

הערפל השחור האפיל מעט, הקול נשמע נמוך יותר כשדיבר, מאוכזב. "אז את אפילו לא סקרנית, רייבנקלואית צעירה, בנוגע לאמיתות מאחורי השקרים הללו?"

"מאה שמונים ושבע," היא אמרה. "ניסיתי פעם וזה מה שיצא." ידה כבר כמעט הפילה את שרביטה, אצבעותיה הרגישו עייפות כאילו החזיקה את השרביט שעות ולא דקות -

הקול ליחשש. "פרופסור סנייפ הוא אוכל מוות בסתר."

הרמיוני כמעט שמטה את שרביטה.

"אה, לחש הקול בסיפוק. "חשבתי שזה עשוי לעניין אותך. אז, הרמיוני. האם יש משהו נוסף שאת רוצה לדעת על אויבייך, או על אלה להם את קוראת ידידים?"

היא הביטה מעלה אל הערפל השחור שתחת המצנפת השחורה והמיתמרת, מנסה בייאוש לסדר את מחשבותיה. פרופסור סנייפ הוא אוכל מוות? מי יאמר לה משהו כזה, למה, מה קורה? "זה -" אמרה הרמיוני. קולה רעד. "זה עסק רציני ביותר, אם זה באמת נכון. למה אתה אומר משהו כזה לי, ולא למנהל דמבלדור?"

"דמבלדור לא עשה דבר כדי לעצור את סנייפ, לחש הערפל השחור. "את ראתה זאת, הרמיוני. הריקבון בהוגוורטס מתחיל בראש. כל מה שלא בסדר בבית הספר הזה, הכל מתחיל במנהל המטורף. את לבדך העזת להוכיח אותו על כך - ולכן אני מדבר אלייך."

"ודיברת גם עם הארי פוטר, אם כן?" שאלה הרמיוני, שומרת על קולה יציב ככל שהצליחה. אם זו הרוח המסייעת שלו -

הערפל השחור האפיל והתבהר, כמו ניד ראש. "אני מפחד מהארי פוטר, הוא לחש. "מהקור שבעיניו, מהאפלה שגדלה מאחוריהן. הארי פוטר הוא רוצח, וכל מי שמהווה לו מכשול ימות. אפילו את, הרמיוני גריינג'ר, אם תעזי להתנגד לו באמת, האפלה שמאחורי עיניו תצא ותשמיד אותך. זאת אני יודע."

"אז אתה לא יודע חצי ממה שאתה מעמיד פנים שאתה יודע," אמרה הרמיוני, קולה יציב מעט יותר. "גם אני מפחדת מהארי פוטר. אבל לא בגלל מה שהוא עלול לעשות לי. אני מפחדת ממה שהוא עלול לעשות כדי להגן עליי -"

"טעות." הלחישה הייתה שטוחה וקשה, כאילו לא להותיר שום אפשרות להכחשה. "הארי פוטר כן יפנה נגדך בבוא הזמן, הרמיוני, כשהאפלה תשתלט עליו לגמרי. הוא לא יזיל דמעה, הוא אפילו לא יבחין, ביום שבו צעדיו ימחצו אותך לבסוף."

"אתה טועה!" היא אמרה בחזרה בקול עולה, אף על פי שצמרמורות החלו להתפשט בגבה. אחד מהביטויים של הארי עלה במוחה. "מה בדיוק אתה חושב שאתה יודע, ואיך אתה חושב שאתה יודע את זה, בכל מקרה?"

"יש זמן - נראה כאילו הקול עצר את עצמו. "יש מספיק זמן לזה אחר כך. כרגע, היום, הארי פוטר איננו אויבך. אך עם זאת את בסכנה חמורה."

"אני יכולה להאמין לזה," אמרה הרמיוני גריינג'ר. היא רצתה נואשות להעביר את שרביטה לידה השנייה, היא הרגישה כאילו היא צריכה להחזיק את זרועה הימנית רק כדי לשמור עליה מורמת, ראשה כאב כאילו היא הביטה מעלה אל הערפל השחור כבר ימים; היא לא ידעה איך נעשתה כה עייפה כה מהר.

"לוציוס מאלפוי הבחין בך, הרמיוני." הלחישה עלתה, נטשה את חוסר הנימה הרגיל שלה, עתה צליל של דאגה. "השפלת את בית סלית'רין, הבסת את בנו בקרב. אפילו לפני כן היית בושה לכל מי שעומד יחד עם אוכלי המוות; משום שאת בת-מוגלגים וברשותך כוח קסם גדול מזה של כל טהור-דם. וכעת את נעשית ידועה, עיני העולם עלייך. לוציוס מאלפוי רוצה למחוך אותך, הרמיוני, לפגוע בך ואולי אף להרוג אותך, ויש לו היכולת לעשות זאת!" הלחישה נעשתה דחופה.

השתררה שתיקה.

"זה הכל?" אמרה הרמיוני. אם היא הייתה הקולונל-לשעבר זאביני או הארי פוטר, היא בטח הייתה שואלת שאלות חכמות כדי לאסוף עוד מידע; אבל התודעה שלה הרגישה איטית ותשושה. היא ממש צריכה להסתלק מפה וללכת לשכב לנוח איפשהו.

"את לא מאמינה לי," אמרה הלחישה, רכה ועצובה יותר כעת. "למה לא, הרמיוני? אני באמת מנסה לעזור לך."

הרמיוני לקחה צעד לאחור, הרחק מהגומחה האפלולית.

"למה לא, הרמיוני?" דרש הקול, מתחזק ומלחשש. "את חייבת לי את זה. אמרי לי, ואז -" הקול נקטע, והמשיך שקט יותר. "ואז את יכולה ללכת, אני מניח. רק אמרי לי - למה -"

אולי היא לא הייתה צריכה לענות; אולי היא פשוט הייתה צריכה להסתובב ולברוח, או יותר טוב, להטיל קיר פריזמטי קודם ואז לצרוח במלוא ריאותיה בעודה רצה; אבל הייתה זו נימת הכאב האמיתי בקול שתפסה אותה, ולכן היא ענתה.

"משום שאתה נראה ממש אפל ומפחיד וחשוד," אמרה הרמיוני, שומרת על קול מנומס, בעוד שרביטה נשאר מכונן על הגלימה השחורה המתנשאת ועל הערפל השחור חסר הפנים.

"זה הכל?" לחש הקול בתדהמה. עצבות מילאה אותו. "קיוויתי ליותר טוב ממך, הרמיוני. בוודאי רייבנקלואית כמוך, הרייבנקלואית החכמה ביותר בהוגוורטס מזה דור, יודעת שהופעה חיצונית יכולה להטעות."

"הו, אני יודעת את זה," אמרה הרמיוני. היא לקחה עוד צעד אחורה, אצבעותיה העייפות מתהדקות על השרביט. "אבל מה שאנשים שוכחים לפעמים, הוא שאף על פי שהופעה חיצונית יכולה להטעות, לרוב היא לא."

השתררה שתיקה.

"את באמת חכמה," אמר הקול, והערפל השחור התאדה וחדל מלהסתיר; היא ראתה את הפנים שתחתיו, והזהוי שלח זרם של אדרנלין מבועת בגופה -

(תחושת חוסר התמצאות חולפת)

- ואז שטף של הלבם ופחד היכה בכל גופה כמו קללת שיתוק, היא גילתה שבלי שום מחשבה או החלטה מודעת שרביטה זינק לידה וכבר הצביע על...

...גבירה נוגה, גלימתה הלבנה הארוכה מתבדרת סביבה כמו ברוח בלתי נראית; ידיה ורגליה היו חבויות, פניה מוסתרות מאחורי רעלה לבנה; והיא בהקה כולה, לא כמו רוח, לא שקופה, פשוט מוקפת באור לבן רך.

הרמיוני בהתה בפה פעור במחזה העדין, תוהה מדוע ליבה פועם כל כך בחוזקה, ומדוע היא מרגישה כה מפוחדת.

"שלום שוב, הרמיוני," בקעה הלחישה האדיבה מהזוהר הלבן שמאחורי הרעלה. "נשלחתי לעזור לך, אז אנא אל תחששי. אני המשרתת שלך בכל דבר; משום שלך, גברתי, יש גורל מדהים ביותר -"

...

...

...